

Fővárosi Törvényszék
13.K.702.099/2024/14.

V É G Z É S

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: III/ 0 3 2 0 2 - 0 / 2024		
Érkezett: 2024. SZEPT. 17.		
Erkezés módja		
☒ POSTÁN	☐ @	☐ EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 8	Kezelőiroda: Jui

[REDACTED] felperesnek Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság alperes ellen menekültügyben indult közigazgatási jogvita elbírálása iránt indított perében a bíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény (Átv.) 271. § (1) bekezdés c) pontja „– kivéve, ha jogellenesen lépte át Magyarország államhatárát –” szövegrésze alaptörvényellenességének megállapítását, annak a megsemmisítését, továbbá annak kimondását, hogy ezen jogszabályi rendelkezés sem jelen ügyben, sem bármely bíróság előtt folyamatban lévő, ugyanilyen tárgyú ügyben nem alkalmazható.

A bíróság másodlagosan az Abtv. 32. § (2) bekezdése alapján kezdeményezi, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg fenti jogszabályi rendelkezésnek az 1989. évi 15. törvényerejű rendelettel kihirdetett a menekültek helyzetére vonatkozó, 1967. január 31-én aláírt jegyzőkönyvvel módosított, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezménybe (Genfi egyezmény), továbbá az Európai Unió Tanácsa 2008. január 28-i 2008/147/EK határozatával jóváhagyott, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség közötti, a tagállamban vagy Svájcban benyújtott menedékkjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős állam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló megállapodásba (a továbbiakban: Dublini megállapodás) ütközését, azt semmisítse meg, és mondja ki, hogy ezen jogszabályi rendelkezések sem jelen ügyben, sem bármely bíróság előtt folyamatban lévő, ugyanilyen tárgyú ügyben nem alkalmazható.

A bíróság a peres eljárást az alkotmánybírósági eljárás befejezéséig felfüggeszti.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az Amerikai Egyesült Államok (USA) állampolgárságával rendelkező felperessel szemben New York Déli Kerületi Bírósága 2021. november 20. napján elfogatóparancsot bocsátott ki kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények miatt. A felperes állítása szerint 2021. novemberében Mexikóba utazott, ahol állampolgárságot szerzett, és 2021. december 22. napján mexikói útlevélet állítottak ki számára, amely azonban az USA-ban nyilvántartott adataitól eltérő nevet, születési helyet és születési dátumot tartalmazott. A felperes ezen mexikói útlevéllel 2022 és 2023 között több országban járt, az abban szereplő adatokkal egy német állampolgárral Utah államban interneten keresztül házasságot kötött, a svájci hatóságok pedig 2027. március 3. napjáig érvényes tartózkodási kártyával látták el.

A felperes 2023. május 30. napján érkezett Magyarországra Hongkongból, a schengeni övezetbe a frankfurti repülőtérre lépett be. A felperest 2023. július 6. napján őrizetbe vették, a Fővárosi Törvényszék elrendelte ideiglenes kiadatási letartóztatását, majd kiadatási letartóztatását.

A felperes menedékkjogi kérelmet kívánt benyújtani, azonban az alperes a kérelmet 106-M-14255/8/2024. számú végzésével érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Indokolása szerint a felperes nem tudta hitelt érdemlő módon igazolni, hogy esetében az Átv. 271. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt, Magyarország államhatárának legális átlépésére vonatkozó követelmény teljesülne, erre

figyelemmel – külképviseleten előterjesztett szándéknyilatkozat hiányában – nem volt jogosult a menedékjogi kérelem benyújtására.

A felperes a döntéssel szemben kereseti kérelmet terjesztett elő, melyben elsődlegesen eljárási szabálysértésekre hivatkozott, álláspontja szerint az alperes nem tett eleget tényállás-tisztázási és indokolási kötelezettségének. Keresetpontosításában indítványozta továbbá, hogy a bíróság kezdeményezzen egyedi normakontroll-eljárást, álláspontja szerint az Átv. 271. § (1) bekezdés c) pontja sérti az Alaptörvény XIV. cikk (4) bekezdését és XV. cikk (2) bekezdését. A per során vitatta, hogy jogellenesen lépett volna magyar területre, álláspontja szerint német állampolgárral kötött házasságára és a részére kiállított svájci tartózkodási kártyára figyelemmel őt megilleti az Európai Unióban a szabad mozgás joga.

Az alperes védiratában elsődlegesen a keresetlevél visszautasítását kérte a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Met.) 36. § (8) bekezdésében foglalt azon rendelkezésre figyelemmel, hogy az elismerését kérőnek a közigazgatási per iránti keresetlevele előterjesztésekor a menekültügyi hatóság előtt személyesen meg kell jelennie, ami jelen esetben elmaradt, a felperes jogi képviselője terjesztette elő a keresetlevelet. A bíróság rögzíti, hogy a felperes a keresetlevél benyújtásának időpontjában kiadatási letartóztatásban volt, így értelemszerűen nem volt lehetősége a keresetlevelet személyesen előterjeszteni, ugyanakkor meghatalmazta jogi képviselőjét kifejezetten a keresetlevél benyújtására is. Nyilvánvaló, hogy olyan személyek esetén, akik személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés, intézkedés vagy büntetés hatálya alatt állnak, nem várható el a személyes megjelenés, a vonatkozó jogszabályi rendelkezés automatikus alkalmazása az ő esetükben az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslati jog korlátozását jelentené, így a bíróság nem látta akadályát a keresetlevél érdemi elbírálásának.

A bíróság az ügy érdemében mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy nem találta alaposnak a felperes azon hivatkozását, mely szerint jogszerűen lépte volna át Magyarország államhatárát. A bíróság rögzíti, hogy a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (Szmtv.) 1. § (1) bekezdése értelmében kizárólag az EGT-állampolgárt kísérő vagy hozzá csatlakozó családtagját illeti meg a szabad mozgás és tartózkodás joga, márpedig jelen ügyben nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a felperes házastársával közösen utazott volna be Magyarországra, vagy a felperes hozzá csatlakozott volna. A bíróság rámutat továbbá, hogy az Szmtv. 3. § (2) bekezdése értelmében az EGT-állampolgárt kísérő vagy Magyarország területén tartózkodó EGT-állampolgárhoz csatlakozó harmadik ország állampolgárságával rendelkező családtag is kizárólag érvényes úti okmánnal jogosult beutazni Magyarország területére. A felperes által használt mexikói úti okmányban feltüntetett adatok ugyanakkor teljes mértékben eltértek az USA-ban nyilvántartott adataitól. A bíróság a vonatkozó mexikói jogszabályok ismeretének hiányában nem tudja megítélni, hogy van-e lehetőség néhány hét alatt megszerezni a mexikói állampolgárságot, és azzal egyidejűleg a korábban viselt nevet teljes egészében megváltoztatni, abban ugyanakkor teljesen biztos, hogy a születési hely és dátum módosítása nem lehetséges. Az olyan úti okmány pedig, amelyben valótlan születési hely és dátum szerepel, nem tekinthető érvényesnek, az azzal történő beutazás jogellenes. A fentiekre figyelemmel a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes helytállóan állapította meg, hogy a felperes esetében fennáll Átv. 271. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített kizáró ok, így a bíróság – tekintettel az erre irányuló felperesi indítványra is – vizsgálta ezen rendelkezés esetleges alaptörvény-ellenességét.

Az Átv. 271. § (1) bekezdés c) pontja szerint a menedékjogi kérelem benyújtásának nem feltétele a 268. § szerinti szándéknyilatkozat benyújtása a személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés,

intézkedés vagy büntetés hatálya alatt álló személy – kivéve, ha jogellenesen lépte át Magyarország államhatárát – tekintetében.

A bíróság rögzíti, hogy az Átv. 268-271. szakaszaiban foglalt szabályok alapján menedékjogi kérelmet kizárólag azt követően lehet Magyarországon benyújtani, hogy ezt megelőzően a külföldi menedékjogi kérelem benyújtására irányuló szándéknyilatkozatot terjesztett elő, és az alapján engedélyezték részére a Magyarországra történő beutazást. Az Átv. 268. §-ában, illetve a menedékjogi kérelem benyújtására irányuló szándéknyilatkozattal kapcsolatban nagykövetségek kijelöléséről szóló 292/2020. (VI. 17.) Korm. rendelet 1. §-a értelmében a szándéknyilatkozatot Magyarország Belgrádban és Kijevben működő nagykövetségein személyesen lehet előterjeszteni. A szándéknyilatkozat benyújtása alól felmentést kizárólag az Átv. 271. § (1) bekezdésében felsorolt személyek kapnak, köztük azok, akik személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés, intézkedés vagy büntetés hatálya alatt állnak, feltéve ugyanakkor, hogy nem jogellenesen lépték át az országhatárt. A fentiekből következően azon külföldieknek, akik jogellenesen lépték át a határt, és akiket szabadságuktól megfosztottak, semmilyen lehetőségük nincs arra, hogy Magyarországon menedékjogot kérjenek, hiszen nem mentesülnek a szándéknyilatkozat benyújtásának kötelezettsége alól, ugyanakkor gyakorlatilag lehetetlen, hogy a szabadságelvonásuk időtartama alatt személyesen nyújtsanak be ilyen szándéknyilatkozatot.

A bíróság eljárása során elsődlegesen formai szempontból vizsgálta a kérdéses jogszabályi rendelkezés esetleges Alaptörvénybe ütközését.

Az Alaptörvény XIV. cikk (5) bekezdése szerint a menedékjog biztosításának alapvető szabályait sarkalatos törvény határozza meg. A Met. 94. §-a sorolja fel azon rendelkezéseket, amiket a jogalkotó az Alaptörvény alapján sarkalatosnak minősített. Ezek között található a Met. 5. §-a, ami felsorolja a menedékkérők jogait és kötelezettségeit, ezek között az előzetes szándéknyilatkozat benyújtására való kötelezettségre nincs utalás. Ugyancsak sarkalatosnak minősül a Met. teljes III. fejezete, az itt található 7. és 8. § szabályozza a menekültkénti elismerés feltételeit, illetve az elismerést kizáró okokat. Ezen jogszabályi rendelkezések sem az előzetes szándéknyilatkozatról, sem a jogszzerű határátlépésről mint az elismerés elengedhetetlen feltételéről, vagy ezek hiányáról, mint kizáró okról nem ejtenek szót.

Miután az Átv. olyan, a Met. sarkalatosnak minősített rendelkezésein túlmenő korlátozásokat tartalmaz, amelyek lényegesen szűkítik, a határt jogellenesen átlépő, majd személyi szabadságuk korlátozását elszenvedő személyek esetén pedig egyenesen kizárják a menedékjogi kérelem előterjesztésének a lehetőségét, ezáltal a menedékjog biztosításának olyan alapvető szabályait tartalmazzák, amit a jogalkotónak – a bíróság álláspontja szerint – sarkalatos törvényben kellett volna szabályoznia, ennek elmulasztása miatt pedig az Alaptörvény XIV. cikk (5) bekezdésébe ütközik az alkalmazott jogszabályi rendelkezés. Az Alkotmánybíróság már az 1/1999. (II. 24.) AB határozatban kimondta, hogy a „minősített többséggel elfogadott törvényt egyszerű többséggel elfogadott törvénnyel nem lehet módosítani, vagy hatályon kívül helyezni. [...] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a kétharmados törvények közvetlen (tétéles) módosítása a kétharmados törvény szabályozási köréhez közel álló, azzal esetleg részben egybevigó, másik, egyszerű többséggel meghozható önálló törvény módosításával, vagy új törvény alkotásával alkotmányosan nem kerülhető meg”. Az Alkotmánybíróság ezen értelmezést az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartotta (1/2017. (I. 17.) AB határozat).

A bíróság ezt követően tartalmi szempontból is vizsgálta a kérdéses jogszabályi rendelkezést.

Az Alaptörvény XIV. cikk (4) bekezdése alapján Magyarország – ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet – kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar állampolgároknak, akiket hazájukban vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban faji, nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási, illetve politikai meggyőződésük miatt üldöznek, vagy a közvetlen üldöztetéstől való félelmük megalapozott. Nem jogosult menedékjogra az a nem magyar állampolgár, aki Magyarország területére olyan országon keresztül érkezett, ahol üldöztetésnek vagy üldöztetés közvetlen veszélyének nem volt kitéve.

A bíróság rögzíti, hogy az Átv. fenti rendelkezései a felperest gyakorlatilag megfosztják a menedékjog iránti kérelem előterjesztésének tényleges lehetőségétől. A bíróság kiemeli, hogy az Alkotmánybíróság 2/2019. (III. 5.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh1.) kimondta, hogy azon személynek is „alapjogilag védett igénye van arra, hogy kérelmét az illetékes hatóság a menedékjog biztosításának alapvető szabályairól szóló, az Alaptörvény XIV. cikk (5) bekezdése szerinti sarkalatos törvény alapján elbírálja”, aki a XIV. cikk (4) bekezdésének másik mondatában foglaltak szerint olyan országon keresztül érkezett Magyarországra, ahol üldöztetésnek vagy üldöztetés közvetlen veszélyének nem volt kitéve. A bíróság rámutat, hogy az Átv. fenti rendelkezései egyebekben függetlenek attól, hogy a külföldi biztonságos harmadik országon keresztül érkezett-e Magyarország területére, és az alperes sem vizsgálta ezen körülményt eljárása során. Összeségében a bíróság álláspontja szerint az Alaptörvény XIV. cikk (4) bekezdésébe ütközik a menedékjogi kérelem benyújtásának a lehetetlenné tétele.

Az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdése szerint senki nem utasítható ki olyan államba, vagy nem adható ki olyan államnak, ahol az a veszély fenyegeti, hogy halálra ítélik, kínozzák vagy más embertelen bánásmódnak, büntetésnek vetik alá.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a felperes a kiadatási letartóztatása alatt kívánt volna menedékjogi kérelmet benyújtani. A kiadatás szabályait a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (Nbj.) szabályozza, azonban ezen jogszabály 15. §-a kizárólag a halálbüntetést alkalmazó államok kapcsán tartalmaz korlátozást, a kínzás vagy embertelen bánásmód, büntetés veszélyének a kiadatási eljárás során történő vizsgálatára nincs utalás, figyelemmel arra, hogy az Átv. hatálybalépése előtt semmiféle korlátja nem volt annak, hogy a kiadatási letartóztatásban lévő külföldi menedékjog iránti kérelmet terjesszen elő, amely eljárás során ezen körülmények vizsgálata megtörténhetett. Egyéb törvényi garancia hiányában a bíróság álláspontja szerint az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdésébe ütközik az Átv. vonatkozó rendelkezése, hiszen – amennyiben jogellenesen lépték át a határt – érdemben nem kerül vizsgálatra a kiadatási letartóztatásban lévő külföldiek esetén, hogy az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdésében felsorolt veszélyek valamelyike fenyegeti-e őket.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése alapján Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

A bíróság kiemeli, hogy az Alkotmánybíróság a 42/2012. (XII. 20.) AB határozatban foglalta össze azokat a szempontokat, amelyeket figyelembe kell venni megkülönböztetés esetén, eszerint „az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz nem önkényes”. A bíróság álláspontja szerint jelen esetben az Átv. 271. § (1) bekezdés c)

pontjában foglalt rendelkezés azt a szabályozási koncepciót fogalmazta meg, hogy azon személyek esetén, akik személyi szabadsága korlátozva van, ennél fogva a külképviseleten a szándéknyilatkozat előterjesztésére nem képesek, a menedékjogi kérelem benyújtásának lehetőségét biztosítsák. Sem az Átv. egyéb rendelkezéseiből, sem a jogszabály indokolásából nem derül ki, hogy milyen alkotmányos indok alapján zárta ki a jogalkotó ezen lehetőségéből azokat, akik jogellenesen lépték át az országhatárt. A bíróság hangsúlyozza, hogy természetesen a jogalkotó eltérő jogi szabályozást vezethet be a Magyarország területére jogszerűen és jogszerűtlen módon érkező személyek vonatkozásában, ez azonban nem járhat azzal, hogy utóbbi csoport teljes egészében elveszítse azon – az Abh1. szerint alapjogilag védett – igényét, hogy a menedékjog iránti kérelmet terjesszen elő, és az elbírálásra kerüljön. A bíróság rámutat, hogy az Alkotmánybíróság 32/2021. (XII. 20.) AB határozatában (Abh2.) maga is kimondta, hogy az állam kötelezettsége, hogy „maradéktalanul gondoskodjon az állam területén tartózkodó valamennyi személy – így többek között a menedékkérők – emberi méltóságának védelméről. Az objektív állami intézményvédelem az emberi méltósághoz való alapjog tekintetében egyaránt megilleti az állam területén tartózkodó személyeket, függetlenül a tartózkodás jogcímétől és annak jogszerűségétől”. Az Abh2. [59] bekezdésében maga is megerősítette a Magyarországra érkező külföldiek esetén lefolytatandó eljárások során kötelezően érvényesülő alapjogvédelmi kötelezettség fennállását. Összefoglalva a fentieket, a bíróság álláspontja szerint a személyi szabadságukban korlátozott, de az országhatárt jogellenesen átlépő személyeknek a menedékjogi kérelem benyújtásának lehetőségétől való teljeskörű elzárása az emberi méltóságot sértő, alkotmányos indok nélküli megkülönböztetésnek minősül, tehát az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe ütközik.

Az Alaptörvény Q. cikk (3) bekezdése értelmében Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (Egyetemes Nyilatkozat) 14. cikke 1. pontja szerint minden személynek joga van az üldözés elől más országban menedéket keresni és a más ország nyújtotta menedéket élvezni.

A bíróság rögzíti, hogy az Abh1. [46] bekezdésében az Alkotmánybíróság az Egyetemes Nyilatkozat 14. cikkére és a Genfi egyezmény 33. cikk 1. pontjára hivatkozva kiemelte, hogy „a Magyarország által kifejezetten vállalt nemzetközi kötelezettségek egyik minimuma a non-refoulement elvének maradéktalan tiszteletben tartása”. Figyelemmel arra, hogy az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata nem került kihirdetésre, a bíróság számára úgy tűnik, az Alkotmánybíróság gyakorlatilag azt deklarálta, hogy az Egyetemes Nyilatkozat a nemzetközi jog általánosan elismert szabályának minősül, ekként a nemzetközi jog általánosan elismert szabályaiba, tehát az Alaptörvény Q. cikk (3) bekezdésébe is ütközik, ha egyes személyek esetén menedékjog kérelmezésének lehetőségét teljes egészében kizárják.

A bíróság az (Átv.) 271. § (1) bekezdés c) pontja vonatkozó részének nemzetközi szerződésbe való ütközését is észlelte, ezért másodlagos kérelme ennek megállapítására irányul.

A Genfi egyezmény 33. cikk 1. pontja alapján egyetlen Szerződő Állam sem utasítja ki vagy küldi vissza („refouler”) a menekültet azon ország területének határára, ahol élete vagy szabadsága faji, vallási okokból, nemzeti hovatartozása miatt, vagy abból az okból van veszélyeztetve, hogy bizonyos társadalmi csoporthoz tartozik, vagy bizonyos politikai véleményt vall.

A bíróság – visszautalva az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdésével kapcsolatban kifejtettekre – rögzíti, hogy a felperes esetén a hatályos jogszabályi előírások kizárják, hogy ideiglenes letartóztatása során menedékjogi kérelmet terjesszen elő, azonban az Nbj. nem tartalmaz külön előírást a visszaküldés tilalmának vizsgálatára. A fentiekre figyelemmel a bíróság álláspontja szerint megállapítható, hogy a vitatott rendelkezés ellentétes a Genfi egyezmény 33. cikk 1. pontjával, hiszen anélkül teszi lehetővé a kiadatást, hogy a non-refoulement követelményének vizsgálatára sor kerülne.

A Dublini megállapodás 1. cikk (2) bekezdése értelmében a tagállamok Svájc vonatkozásában alkalmazzák az (1) bekezdésben említett rendeleteket, köztük az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló 2013. június 26-i 604/2013/EU rendeletet (Dublini rendelet).

A bíróság rögzíti, hogy a felperes részére – az általa használt mexikói útlevélben szereplő adatokkal – a svájci hatóságok érvényes tartózkodási engedélyt állítottak ki, így a Dublini rendelet 12. cikk (1) bekezdése alapján – egyéb, a 8-11. cikkben felsorolt feltétel hiányában Svájc lett volna a felperes nemzetközi védelem iránti kérelmének a megvizsgálásáért felelős. A bíróság megjegyzi, hogy a 12. cikk (5) bekezdése alapján Svájcot az sem mentesíti a rá háruló felelősség alól, ha a tartózkodási engedélyt hamis vagy feltételezett személyazonosság alapján, vagy koholt, hamisított, illetve érvénytelen okmányok bemutatása nyomán adta ki.

A Dublini rendelet 20. cikk (1) és (2) bekezdéséből következően a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás a kérelem benyújtásakor egyből kezdetét veszi, a kérelem pedig akkor tekinthető benyújtottnak, ha a kérelmezője által előterjesztett formanyomtatvány vagy a hatóságok által elkészített jelentés a szóban előterjesztett szándéknyilatkozatról megérkezik az illetékes hatósághoz.

A fentiekre figyelemmel a Dublini rendelet nem köti külön feltételhez a menedékjogi kérelem benyújtását, és nem ad lehetőséget arra sem, hogy az a tagállam, amelyhez a kérelmet benyújtják anélkül utasítsa azt vissza, hogy a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytatná. Ennélfogva a bíróság álláspontja szerint a Dublini megállapodásba ütközik a hatályos magyar szabályozás, amely a Dublini rendeletben nem szabályozott feltételekhez köti a kérelem benyújtását, és anélkül biztosít lehetőséget annak visszautasítására, hogy a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárás lefolytatásra kerülne. A bíróság megjegyzi, hogy a 32/2008. (III. 12.) AB határozatban foglaltak alkalmazásával a Dublini megállapodás nem közösségi jogi norma, hanem nemzetközi szerződés, hiszen az egyes tagállamok, köztük Magyarország és Svájc viszonylatában létesít kötelezettségeket, így nincs akadálya annak, hogy az Alkotmánybíróság a Dublini megállapodás vonatkozásában folytassa le az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja szerinti eljárást.

A fentiekre tekintettel a bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 32. §-a alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 131. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi, egyben a Pp. 126. § (1) bekezdés b) pontja szerint felfüggesztette a peres eljárást az Alkotmánybíróságnak a jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének, illetve nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására irányuló eljárás befejezéséig.

A bíróság indítványozza az Alkotmánybíróság elnökénél, hogy fontolja meg jelen ügy gyorsított eljárásban történő, vagy soron kívüli elbírálásának elrendelését az Alkotmánybíróság ügyrendjéről

Fővárosi Törvényszék
13.K.702.099/2024/14.

7

szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 55. § (1) bekezdése szerint, figyelemmel arra, hogy az Nbj. 14. § (3) bekezdése a kiadási letartóztatás és az ideiglenes kiadási letartóztatás maximális időtartamát huszonnégy hónapban határozza meg, amely időtartamból a felperes esetén már kevesebb, mint tíz hónap van hátra.

A végzés elleni fellebbezési lehetőséget a Pp. 128. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. szeptember 10.

dr. Opor Gergely László s. k.
bíró

A kiadmány hiteléről

